

odlične osebe še v drug papir. Šele v 19. stoletju je začel knjigotržec v angleškem kopališču Brighton izdelovati kuverte.

V 17. stoletju se je moral podati oni, ki je hotel odposlati pismo v Pariz v ulico sv. Jakoba in plačati osebno potnino. Ime odpošiljatelja so vpisali v posebno knjigo. Frantsoski kralj je imel tedaj dve ljubici in jima je hotel skrivaj pisati, da bi ušel nadzorstvu kardinala Mazarina. Ker ni osebno plačal poštnine, mu je vrnila pošta pisma. Kralj se je pritožil v ostrih izrazih radi pomanjkljivosti pošte in grofica Longueville je prva svetovala, naj se prodajajo onim, ki pisma odpošiljajo oblati kot znamke. Na ta način je bila poštnina plačana naprej in odpošiljatelj se je moral samo potruditi na pošto, kjer je moral navesti svoje ime. Kmalu za oblati je sledila iznajdba prave pisemske znamke ter pisemskih nabiralnikov. Nedovoljena ljubezen francoskega kralja je znatno povspešila razvoj poštinih razmer.

*

Prvi dekl. tabor v Prekmurju

Ni imel prednikov, pa je bil tako veličasten, kakor imalokateri v Sloveniji. Dostojen je bil svojega visokega cilja: proslave efskega jubileja. Osnova njegova je bila religiozna, to med drugim posvedočuje 3000 svetih obhajil, ki se jih je v nedeljo in prejšnji dan, na Marijin praznik, prejelo v Črenšovcih. Na nedeljski tabor so prispele v tisočih mladenke iz celega Prekmurja, ni je bilo katoliške župnije v Slovenski Krajini, ki bi ne bila poslala v Črenšovce večjega ali manjšega števila mladenk. Prisle so tudi zastopnice krščanskih dekliskih organizacij iz Ljutomera, Sv. Križa in Veržej, kojih prihod je zbudil med prekmurskimi tovarišicami veliko radost kot dokaz vzajemnosti med krščanskimi društvi to- in onstran Mure.

Program slavlja se je začel izvrševati ob 10. uri. Članica Marijine družbe Jerebič Agata je v prisrčnih besedah pozdravila govornika, ki sta dospela iz Maribora.

Ko je preč. g. kanonik Časl stopil na prižnico, je bila črenšovska cerkev, ki je največja v Prekmurju ter more sprejeti gotovo nad 5000 ljudi, nabito polna; veliko ljudi je moralo ostati zunaj. Škofijski voditelj Marijinih družb je z navdušenimi besedami proslavljal Marijo kot vzornico in zaščitnico mladine. Slovesno sveto mašo je daroval g. Jerič, dekan iz Dolnje Lendave. Med cerkvenim opravilom je padel blagodejni dež, katerega so ljudje z veseljem pozdravili radi velike suše, ki je zavladovala v Prekmurju. Posebno zadovoljstvo je bilo opaziti na obrazih mladenk, kojih shod je prinesel dolgo in težko zaželjeni dež. Ker je dež padel naprej, ni bilo izvenccerkvenega zborovanja, marveč je predsednik Prosvetne zveze dr. Hohnjec imel v cerkvi nagovor na mladino. Poudaril je veliki pomen Marijinega češčenja za mladinsko vzgojo, ki ne more prospevati brez vzvišenih idealov, kateri so oličeni v Materi božji. Naše kršč. mladinske organizacije so najjačja obrana zoper razširjenje pogubonosnega materializma, ki vodi v versko brezbržnost in v brezboštvo. Sv. Oče, ki s tako vztrajno in junaško vneto brani pravice in svobodo katoliških prosvetnih in vzgojnih društev, nam daje svetel zgled in krepko pobudo za požrtvovalno delo na polju krščanske prosvete. Prosveta, ki jo mi širimo zlasti med mladino, je narodna, slovenska, prošinjena z duhom jugoslovanskega bratstva. Popoldne je bil sestanek deklet v obširnem Domu, kjer je bilo veliko število mladenk gostoljubno pogostenih. Dr. Hohnjec se je zahvalil vsem krajevnim činiteljem, ki so pripomogli k temu, da je bil prvi dekliski tabor v Prekmurju tako sijajen. Nato naglašuje skladnost med delom naših prosvetnih organizacij in Katoliško akcijo, ki jo Sv. Oče tako nujno priporoča. Pojasnjuje mladenkam, kako je vsaki izmed njih mogoče delovati v smislu ciljev Katoliške akcije. Mladenka Plej Marička iz Črenšovcev se s krepkimi besedami zahvali vsem udeleženkam na hodu, zlasti govornikom. Voditelj prekmurskih Slovencev g. Klekl, ki se je največ trudil za sijajen potek dekliskega tabora, je pozdravil udeleženke in prireditelje ter nato prebral brzojavne pozdrave, ki so prispeli od raznih strani, med njimi tudi od Marijine družbe v Ljubljani. — Urednik »No-

vin» g. Kolenc govori v poljudnih besedah o nedostatkih, ki so danes razširjeni med ljudstvom, osebno med mladino, proti katerim je edino zdravilno sredstvo životvorno krščanstvo. Zaključek dekliskega tabora je bila Marijanska procesija, ki se je udeležilo več tisoč ljudi in ki je napravila nadvse veličasten vtis. V nedeljo so naše vrle prekmurske mladenke pokazale v Črenšovcih, kakšnega duha so in kakšnega srca.

*

DEKLETA V POSAVJU

Čim bolj se bliža čas dekliskega shoda v Rajhenburgu v nedeljo, 30. avgusta, tem večje je zanimanje deklet v Posavju za ta njihov shod. Vseposodi se vršijo priprave, da bo udeležba tem večja in shod tem veličastnejši. Gre za proslavo Marijinega jubileja, gre za mladinsko vzgojo, ožarjeno in oživljeno z našimi krščanskimi ideali. Ob 10. je cerkveni govor preč. kanonika ČASLA, škofijskega voditelja Marijinih družb. Na zborovanju zunaj cerkve po sv. maši bo govoril dr. HOHNJEC. Dekleta skrbite, da bo udeležba najobilnejša! Dobrodošla tudi sestre iz sosedne Kranjske!

*

Tabori naših fantov.

Št. Peter pri Mariboru. Fantje šentpeterski se pridno pripravljajo za tabor, ki se vrši v nedeljo, dne 30. avgusta. Pa menda tudi fantje iz drugih župnij ne zaostajajo za njimi. Spored fantovskega tabora je naslednji: ob 8. uri zjutraj odhod iz Maribora k Sv. Petru, zbirališče pri šolskih sestrah v Melju. Šentpeterčani gredo z godbo naproti do moje župnije. Nato odhod na Gerco, kjer bo ob pol 10. pridigoval č. g. prof. Živornik. Nato slovesna služba božja. Med mašo bo prepeval moški pevski zbor od Št. Janža na Dravskem polju. Takoj po službi božji odhod na zborovalni prostor pred župno cerkev. Na zborovanju govorijo: Jerebič Fr., podravnatelj Zadrufne gospodarske banke, dr. Jeraj in Geratič in zastopniki posameznih župnij. Popoldne ob dveh se večernice, nato pa športne tekme. Zmagovalci prejmejo lepa darila. Pri celi slovesnosti sodeluje tudi priznana šentpeterska banda pod vodstvom kapelnika Neuvirta. Torej fantje Slovenskih goric, Dravskega polja in iz Podravske doline na veselo svidenje v nedeljo, dne 30. avgusta.

Fr. Ks. Meško:

Njiva.

L

Kdaj ga je zmotil satan, da si je zaželel tisto njivo?

Resnično, Matija Petek sam ne bi mogel povedati, kdaj. Niti tedaj ne, ko ga je že minila pijanost pohlepa, ko je mislil na njivo že hladno, z nevoljo, in jo je ogledoval že z mrkim, sovražnim očesom. Saj se je tedaj v trenutkih, ko mu je vest govorila posebno glasno in neusmiljeno, sam vprašal zavzet in potrj: »Kdaj in kako me je vendar satan tako zmotil?»

Morda, kadar je gledal, kako jo Pintarič orje? Vsako leto je oral Korenu Pintarič, velik, močen kmet, pošteni, da v devetih vaseh ne takega. Nekoliko sklonjen je enakomerno, nekako težko, kakor bi se mu zemlja nog oprijemala in bi jih v se vlekla, stopal za oralom. Trdno je oklepal z močnimi rokama nalahko zaviti, od mnogege krepkega prijemanja obdrgnjeni, svetli plužnici. Z odločno roko in samozavestno je krmaril plug, ga potiskal v zemljo, da se je svetlo železo zarezovalo v celino kakor ostro brušen nož v hleb kruha. Ranjalo je brez usmiljenja

in globoko. Mogočne brazde so se valile od njega, kakor bi padale mrtve na stran. Lep prizor je bil ta resni, močni orač. Matija ga je gledal vsakikrat z zanimanjem in veseljem.

Morda ga je zmotil satan tedaj.

Ali takrat, ko se je pravkar zorana, nekoliko vlažna njiva kadila, kakor bi pod brazdami, pod temnimi grudami tlel neviden ogenj? Ko je iz nje puh-telo kakor lahki, prozorni oblaki kadila. Ko je ves zrak dehtel po topli, mehki vlagi — ali takrat?

Res, spominja se, da mu je tedaj včasih bilo, kakor bi ga iz kadečih se razorov in ogonov klicalo: »Pridi! Nasej me, da rodim, rodim!»

Ali takrat, ko je šel Koren za oračem in je z močno roko mogočno vihtel motiko ter tolkel največje grude, da se je potem laže vlačilo? Ali ko je s slamnato sejačo čez njivo korakal, s polnim prgiščem zajemal in enakomerno, z roko na široko zamahovaje sejal, sejal? Morda mu je ob tem mamljivem pogledu zasejal satan v srce prvo poželjivo misel: »Hej, ko bi stopal jaz takole po ti lepi solnčni in sočni njivi! In bi tako iz sejače zajemal in v puhtečo zemljo trosil in sejal, sejal!»

Resnica, tudi tega se spominja, da mu je ob teh mislih roka kdaj kar sama od sebe zamahnila, kakor da že res seje. Zazdelo se mu je tedaj, da se s sejanjem ne bi nikoli utrudil, nikoli se ga naveličal. Sejal

Prav je imel.

Konj in osel sta se pričkala, kdo izmed njiju je imenitnejša žival. Konj je seveda trdil, da je on in da je po celem svetu zelo priljubljena žival. Pa mu je osel odgovoril: »Tvoj ponos je upravičen. Prej ali slej bo avtomobil konja popolnoma izpodrinil — oslov bo pa vedno zadosti na svetu.»

Srečna ura. Sodnik: »Kako se pišete?« — Obtoženec: »Ivan Vojškata« — Sodnik: »Koliko ste stari?« — Obtoženec: »Trideset let!« Sodnik: »O blagor mi! Zdaj vidim tridesetletno vojsko na svoje oči!«

Dobro zasohl. V čalkalnici na kolodvoru